

[Ministeren for offentlige arbejder.]

det har vi nu ikke tænkt på, og det har heller ikke været skik og brug her i det høje ting, at man begyndte at lave hele værker om, hvad der laves, og at når der bliver købt en skrue med et nyt hoved, så skulle det meddeles; men det kan der jo skaffes oplysninger om i udvalget. Jeg kan i alt fald sige, at er der nogen steder, hvor der er rationalisering, så er det inden for postvæsenet, og det i allerhøjeste grad. Det var jo også alle ordførerne inde på bortset fra hr. Antonsen.

Så har man været inde på den service, der kunne ydes, om man gjorde for meget eller for lidt; nogle mener, der er for mange omdelinger, og nogle mener, der er for få, og der har også været talt om dette med, at man kunne gøre, som det er skik og brug i de fleste andre lande, at man har postboksene nede ved indgangen, i hvert fald i etageejendomme, og hver har så sin lille nøgle, og når konen går til købmanden, tager hun nøglen med og tager sin post ud, familien passerer jo gentagne gange, så det er ikke så forfærdelig beværligt; men det vil nogle være meget betænkelige ved, hvis man begyndte her i Danmark at indføre en sådan ordning.

Vanskelighederne med at skaffe personale kan medføre, at man må skride til forskellige foranstaltninger, som er uvante her i landet; bl. a. er der dette med 3 omdelinger; det er nok lidt rigeligt; jeg vil tro, at de, der har brug for 3 omdelinger, er forretningsfolk, som i forvejen har en boks, som de benytter; vi ved, der er et stigende behov for bokse, så jeg tror ikke, der sker nogen skade ved, at vi, hvis vi ikke kan få personale, begrænser omdelingen til 2 gange.

Jeg kan godt se, at det, som det ærede medlem hr. Holmberg var inde på, i landdistrikterne kunne være ønskeligt, at man fik 2 omdelinger, så eftermiddagsaviserne kunne komme ud, når de var friske, med nyhederne, men jeg vil tro, det er så beklageligt, at vi så ville være nødt til at skaffe endnu flere penge, og jeg forstod på det ærede medlem, at det var man ikke rigtig med på. Det er jo erhvervslivet, der skal betale, ja, det er forbrugerne, der skal betale, og om de betaler ad den ene eller den anden vej, det er vel i og for sig underordnet. Det er, ligesom der er nogen, der

har en forestilling om, at hvis ikke vi gik denne vej, så var der ikke noget at betale. Men der bliver trods alt noget at betale ved at få omdelt, men det er rigtigt, som hr. Antonsen var inde på, at på bladomdelingsområdet er der naturligvis et konkurrenceforhold, hvor man kan gå ind med budomdeling, og dér må man naturligvis tilpasse sine priser, så vi har en rimelig forretning ud af omdelingen. Her er vi så ved avisområdet; man vil kunne slå efter og se, at ved sidste behandling af sagen har jeg gjort mig til talsmand for netop det princip, jeg her har givet udtryk for: at man betaler de omkostninger, der følger med. Jeg vil nu vægre mig ved at tro, at nogen skulle afsige deres avis, fordi de skal betale 1½ øre mere om dagen for at få den bragt ud. Jeg tvivler på det. Det kunne man have talt om i trediverne, men ikke i vor tids samfund, det har ikke noget med virkeligheden at gøre.

Jeg havde oprindelig — det kan jeg jo roligt sige her — foreslået, at dagbladene nu måtte tage deres rimelige andel af omkostningerne. Ikke fuldt ud, for de slap jo 7 mill. kr. billigere sidste gang, end de burde have gjort, den forhøjelse skulle de have og så lidt til; men dér har man altså fra regeringens side ment, at når der er nedsat et udvalg til at forhandle om disse ting med pressen, så er det ikke rimeligt at skaffe nye momenter ind, så længe disse forhandlinger står på, og det har jeg accepteret. Derfor er forslaget stillet, som det er, at dagspressen indtil videre ikke berøres, men det betyder ikke, at dagspressen skal regne med, at den kan slippe fri på længere sigt. Ja, det afhænger jo af, hvad udvalget måtte komme til, men jeg mener, at hvis man fra samfundets side vil sige: vi må dække dagspressen op, sådan at der ikke er nogen, der af takstmæssige grunde skal opgave at holde deres avis, så må de penge gå ind på en anden konto. Det kan ikke være rimeligt at belaste postvæsenets konto med sådan en kulturel indsats; så må det gå enten over kulturministeriet, eller hvor man nu vil placere det. Det er som for statsbanerne: postvæsenet er ikke et socialkontor.

Der er rejst spørgsmålet om disse distriktsblade eller ugeblade — hvad man nu vil kalde dem — annonceblade er der nogen,